

"Her soruya cevap verilir..." şeklindeki bazı iddialı sözleri başka zatlar da söylemişler mi? Mesela Gavsı Azam'da var mıdır bu tür ifadeler?

Üstad Hazretlerinin bu gibi hâlleri, nefsine ve şahsına bir makam vermek ve benlikten gelen bir gurur değil, bazı hikmetlere mebnidir. Mesela, Doğu'dan İstanbul'a geldiğinde **"Her soruya cevap verilir soru sorulmaz."** şeklinde bir ilan yapmasının sebebi; doğunun sorunlarına bir takım reçetelere ve ilaçlara dikkat çekmek içindir. Yani İstanbul gibi büyük bir okyanusta büyük balıkların dikkatini çekip, kendi orijinal tespit ve çözümlerini nazarlara sunmak, ancak böyle garip ve görülmemiş bir ilan ve meydan okuma ile mümkündür.

Risale-i Nurları övmesi tamamen Kur'an ve onun elmas hakikatlerine, bu zamanda güzel bir ayna ve şeffaf bir vesile olmasından dolayıdır. Yoksa kendine bir mevki ve makam iras etmiyor. Üstad Hazretlerinin kendini beğenmediği ve nefsine makam vermediğine bütün hayatı ve eserleri şahittir. Şu sözleri bu inceliğe işaret eden güzel bir levha hükmündedir:

"Ya şahsımı mübarek ve makam sahibi zannedip gelir. O kapı dahi kapalıdır. Çünkü ben kendimi beğenmiyorum; beni beğenenleri de beğenmiyorum. Cenâb-ı Hakka çok şükür, beni kendime beğendirmemiş."(1)

Benzer ifade ve haller başka büyük zatların hayatında görülmüştür. Mesela Abdulkadir Geylani Hazretlerine ait bir ifadeyi Üstad bize şu şekilde aktarıp ve yorumlamaktadır:

"Hazret-i Şeyh, veraset-i mutlaka noktasında, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâmın kadem-i mübarekini omuzunda gördüğü için, kendi kademini evliyanın omuzuna o sırdan bırakıyor. Kasidesinde zahir görünen, temeddüh ve iftihar değil, belki tahdis-i nimet ve âli bir şükürdür. Yalnız bu kadar var ki, muhibbiyet makamı olan makam-ı niyazdan mahbubiyet makamı olan nazdarlık makamına çıkmış. Yani tarik-i acz ve fakrdan, meşreb-i aşk ve istiğraka girmiş. Ve kendine olan niam-ı azime-i İlâhiyeyi yâd edip, bihakkın müftehirane şükretmiştir."(2)

Üstad Hazretleri burada Hazreti Gavs'ın **“Benim ayağım evliyaların omzunda”** sözünün ne manaya geldiğini izah ediyor. Burada bir dava ve övünme değil, temsil ettiği Al-i Beytin şahs-i manevisinin bütün evliyaların üstünde bir makamda olduğunu ve velayete ancak bu Al-i Beytin dairesinde ulaşılabileceğini ifade ediyor.

Bu ifadenin diğer bir boyutunda da Hazreti Gavs'ın Allah katındaki makam ve mevkisinin ne kadar yüksek ve ulvi olduğuna işaret vardır. Yani normalde acz ve fakr yolu ile giden Hazreti Gavs, bir anda manevi bir istiğrak ve aşk ile mahbubiyet makamına girince, acaip bir şekilde naz makamı ile üstündeki nimetlere şükür makamında zahiren övünmek, hakikat noktasında şükür olan o sözleri sarf etmiştir. Çok büyük evliyalarda da bazen bu istiğrak ve aşk halleri görülmüş.

İstiğrak, manevi sarhoşluk ve aşkın verdiği cezbe hâlidir. Hazreti Şeyh de böyle bir hale girip şükür makamında **“Benim ayağım evliyaların omzunda”** demiş.

Dipnotlar:

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Altıncı Mektup, Dördüncü Mebhas](#)

(2) bk. [Sikke-i Tasdik-i Gaybî, Sekizinci Lem'a](#)